

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 377/2024
04.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ..., чији је пуномоћник Невена Лековић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., ради иселјења, одлучујући о сукобу стварне надлежности за одлучивање о жалби између Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду, у седници одржаној 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 59418/21 од 01.09.2022. године, стварно је надлежан **Апелациони суд у Београду**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 59418/21 од 01.09.2022. године, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да се са свим лицима и стварима исели из стана број ... у приземљу стамбене зграде за колективно становање у улици ..., постојећој на катастарској парцели број ... уписаној у лист непокретности број ... КО ..., ..., Београд, у остављеном париоцином року и обавезана је тужена да тужили накнади трошкове поступка у износу од 33.800,00 динара.

Виши суд у Београду се решењем Гж 25551/22 од 30.03.2023. године огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 59418/21 од 01.09.2022. године и предмет уступио Апелационом суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду јер је оценио да се ради о спору о непокретности који се не сматра спором мале вредности.

Апелациони суд у Београду није прихватио стварну надлежност за одлучивање о жалби јер је оценио да предметна парница не представља спор о непокретности због чега је за утврђивање стварне надлежности за одлучивање о жалби од значаја вредност предмета спора означена у тужби износом од 10.000,00 динара, која је у конкретном случају у оквиру цензуса одређеног за спор мале вредности, тако да је по мишљењу овог суда за одлучивање о жалби на одлуку у овој правној ствари стварно надлежан Виши суд у Београду.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11,...10/23), Врховни суд је нашао да је за одлучивање о изјављеној жалби стварно надлежан Апелациони суд у Београду.

Одредбом члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова је прописано да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то: на решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности у извршним поступцима и поступцима обезбеђења и у ванпарничним поступцима, док је одредбом члана 26. став 1. тачка 3. истог закона прописано да апелациони судови одлучују о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП је прописано да су спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, док је ставом 4. истог члана прописано да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео на прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2). Одредбом члана 469. ЗПП је прописано да се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Према стању у списима, тужилца је 29.11.2021. године поднела тужбу Првом основном суду у Београду против тужене ради њеног иселења из предметног стана и означила вредност предмета спора од 10.000,00 динара. У образложењу првостепене пресуде, којом је усвојен тужбени захтев, чињенично је утврђено да је тужилца искључиви власник на предметном стану на основу оставинског решења донетог након смрти њене мајке, сада покојне ВВ и да тужбу заснива на одредби члана 37. Закона о основама својскоправних односа, а да се тужена бесправно уселила у стан са ћерком након што је обила и заменила браву, јер су социјални случајеви и немају где да живе.

Имајући у виду наведено, одлучено је о захтеву тужилца који се односи на остваривање њеног својинског права на непокретности, односно на реализацију својинско-правних овлашћења која произилазе из права својине, па се ради о спору о непокретности, који у смислу члана 469. ЗПП не може бити спор мале вредности без обзира на вредност предмета спора која је означена у тужби. Следом наведеног, полазећи од члана 26. Закона о уређењу судова, Врховни суд је нашао да је за одлучивање о жалби на првостепену пресуду у овом предмету надлежан Апелациони суд у Београду.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 22. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић